

Kapitola dvacátá šestá

MODLITBA PÁNĚ ZNOVU NAVŠTÍVENÁ

Výtah z knihy „*Nové zjevení Pána Ježíše Krista*“, str. 602 – 618, 26. kapitola.

Dne 15.května 1988 znovu ke mně slovo **Páně Ježíše Krista**, řkoucí:

„Nastal čas, aby se **přehodnotilo** to, co lidští tvorové nazývají **Modlitbou Páně**. Jak víte, byla **tato modlitba formulována Pánem Ježíšem Kristem během Jeho/Jejího pobytu na planetě Nula**.

V zásadě má **tato modlitba DVĚ poněkud odlišné verze**. Jedna je zaznamenána v Evangelii **dle Matouše** v kapitole 6 ve verších 9-13; druhá je uvedena v Evangelii **dle Lukáše** v kapitole 11 ve verších 2-4. Pro porovnání budeme je citovat obě, jednu vedle druhé:

(1)

Matoušova verze:

„Otče náš v nebesích, nechť se světí jméno Tvé.
Přijď království Tvé. Tvá vůle ať se koná na zemi, jak je tomu v nebi.
Chléb náš každodenní dej nám dnes.
A odpusť nám naše dluhy, jak i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen.
A neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Neboť Tvoje jest království, moc i sláva na věky. **Amen.**“

(2)

Lukášova verze:

„Otče náš v nebesích, nechť se světí jméno Tvé.
Přijď království Tvé. Tvá vůle ať se koná na zemi, jak je tomu v nebi.
Chléb náš každodenní dávej nám den co den.
A odpusť nám hříchy naše, neboť i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen.
A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“

Jak víte, historikové biblických textů se liší ve vysvětlování toho, **jaká slova Pán Ježíš Kristus** používal. Neexistuje **žádná dohoda** ohledně původního znění této modlitby. **Některé texty** vynechávají **to, či ono slovo** a Lukáš, na příklad, **vynechává závěrečný dovětek k této modlitbě** („**neboť Tvoje jest království, moc i sláva na věky. Amen.**“) A nejen to: Nýbrž i **KONTEXT**, v jakém tato modlitba byla formulována **Pánem Ježíšem Kristem**, se u **Matouše** a **Lukáše** **fundamentálně liší**.

V kontextu **Matoušově** je **modlitba zahrnuta do obsahu** slavného autoritativního **KÁZÁNÍ NA HOŘE**. Kdežto u **Lukáše** tomu tak **není**. **Lukášův kontext** dává tu **Modlitbu**

do **ODLIŠNÉHO času a místa** než do Jeho/Jejího slavného **Kázání na hoře**. U Lukáše je modlitba dána **NA POŽÁDÁNÍ** jednoho z Jeho učedníků po té, co On se modlil na určitém místě. Ten učedník Jej prosil: **Pane, nauč nás modlit se, jak i Jan učil učedníky své**.

Není to náhodné, že existuje tak mnoho nesrovnalostí ve věci **pravé stylizace** této modlitby a v jaké kontextové situaci byla formulována. Zdá se, jako by to byly **dvě RŮZNÉ modlitby z rozdílného údobí a odlišných pozic**. Diskrepance ve stylizaci způsobila zcela rozdílné interpretace **významu této modlitby**, což dalo popud k **vývoji církevních dogmat a doktrín**, jež se fundamentálně liší ve své filozofii.

Tak například **Katolická církev** používá **Lukášův text** a prohlašuje, že **království, moc a sláva** byly dány té církvi. Prý toto je **důvodem**, proč **Pán Ježíš Kristus vynechal závěrečnou klauzuli v této modlitbě**. Naproti tomu **protestantské církve přijaly Matoušovu verzi této modlitby**. Nicméně **NE VŠECHNY** dostupné **výtisky Matoušova originálního evangelia** obsahují **tento slavný závěrečný dovětek**. Takže kontraverze v této otázce je zřejmě pochopitelná. Ve skutečnosti **nikdo přesně neví, která slova v té modlitbě tam náleží a která nepatří**.

Pravou realitou této situace – jak se zjevuje zde **Pánem Ježíšem Kristem** – je to, že **obě verze jsou správné** – jak je zaznamenává **anglický překlad v Nové verzi Bible Svaté krále Jakuba** jako **NEJBLIŽŠÍ PŘIBLÍŽENÍ originálu** jak **Matoušova**, tak i **Lukášova evangelia**. Co však doposud nikdo nevěděl, je to, že **Ježíš Kristus formuloval dvě modlitby ve DVOU různých dobách, ze DVOU docela ROZLIČNÝCH POZIC**.

Modlitba, zaznamenaná u **Matouše**, byla formulována z **pozice pozitivního stavu a z pozice Jeho/Jejího Bytí jako Syna Božího**, to jest z postavení **Absolutního elementu Nejvyššího**, který byl zkřížen a vpojen do prvků z **Josefa a Marie**. Z té pozice dostala modlitba úplně rozdílnou konotaci a významnost, než jaké vzešly z **pozice, která vedla k Lukášově verzi této modlitby**. Ta **první** zmíněná je **pozicí Nejniternější duchovní mysli**, kam všechna **království, moc a sláva patří**. Avšak u Lukáše se jedná o **pozici toho aspektu Ježíše Krista, která se nazývala Synem člověka**. Toto je pozice separace od **Nejvyššího – Otce**. Zatímco **první pozice u Matouše je prouděním z nitra navenek – a to je pozitivní stav**, tak **pozice Lukáše je zvenčí dovnitř** – a to je pozice negativního stavu. Je to **zevní pozice**, kde neexistuje žádné **království, žádná moc ani sláva**. Povšimněte si, prosím, že u **Lukáše byla Modlitba formulována pouze PO TĚ, co byla učiněna prosba ze strany učedníka, který požádal Ježíše Krista, aby je naučil, jak se modlit**. Toto je požadavek **vnější, NE niterný**. Tedy opět má tato verze **zcela JINOU konotaci než Matoušova**.

Matoušova verze byla formulována z čistě duchovní pozice čili z duchovní pravdy. **Lukášova verze byla formulována z lidské čili zevní pozice**, kde žádná **čistá pravda neexistuje**. Kvůli tomuto činiteli musí nejdříve dojít k uvedení pravdy do této pozice, vzhledem k faktu, že nic ze skutečné pravdy neexistuje v podmínkách lidského života. V zásadě může se říci, že **Matoušova verze modlitby byla formulována pro VEŠKERÉ Stvoření** – k úrovni a na úrovni **duchovní uvědomělosti**, jaká byla dostupná jejím členům **v té určité době**. Na druhé straně směřovala **Lukášova verze této modlitby jen k lidským tvorům na planetě Nula a ke všem tvorům a bytostem v celé zóně vymístění a ve všech jejích peklech**.

Pokud si vzpomínáte, **v době, kdy** obě verze modlitby byly formulovány, situace byla taková, že **planeta Nula a zóna vymístění NEBYLY pod vládou Boha Nejvyššího**, nýbrž pod vládou **pseudotvůrců**. Proto **Lukášova verze VYNECHÁVÁ záměrně údaj, že království, moc a sláva náleží nebeskému Otci. Otec nezplodil zónu vymístění a**

planetu Nula ani nad nimi v té době nevládl. Avšak situace byla jiná v pozitivním stavu Stvoření. Otec vskutku dal zrod pozitivnímu stavu a byl vždycky jeho nepopíratelným Vládcem. Z toho důvodu je životně důležité, aby při modlení se z té pozice bylo přiznáno, že království, moc i sláva patří Otci. Ovšem jde o doslovnou interpretaci těchto slov. Existuje docela jiná duchovní konotace a odlišný význam v chápání a interpretaci zmíněných slov. Bude se o tom mluvit o něco později. Tedy při výkladu obou textů těchto verzí se musí brát v úvahu, z jaké pozice ta modlitba byla formulována. Toto rozlišování staví interpretaci obou verzí do zcela jiné perspektivy.

Některé úrovně vnitřního duchovního významu a souvztažností této modlitby byly již zjeveny skrze Swedenborga. Některé byly zjeveny prostřednictvím zprostředkovatele tohoto přenosu v předešlých knihách Nového zjevení. Tyto výklady jsou správné a platné, ale žádný z nich NENÍ ÚPLNÝ. V době těch interpretací nebylo ještě nutné vědět, že obě verze té modlitby měly rozdílnou konotaci a že byly vysloveny z rozličných pozic a že ve skutečnosti byly dvě docela odlišné modlitby. Majíce na mysli tyto fundamentální rozdílnosti, podívejme se na pravý smysl a význam těch modliteb, nejdříve na Matoušovu verzi.

Otče náš v nebesích. Tato slova definují duchovní okolnosti existující TEHDY v pozitivním stavu Stvoření. Tyto podmínky pak definovaly a určovaly vnímání, chápání a vztah k Přirozenosti Nejvyššího, jaké v této době měl pozitivní stav. Zde je třeba si uvědomovat jeden velmi důležitý duchovní fakt, opakovaný mnohokrát dříve (k nelibosti všech, co si stěžují na nadbytečnost a nadměrná opakování v této knize), že Nejvyšší, nyní Pán Kristus, promlouvá a zjevuje členům Svého Stvoření vše pouze z POZICE běžné úrovně jejich duchovního vývoje. Jak víte, každý ve Stvoření podléhá zákonu duchovní progrese, jež se ubírá podle určitých diskrétních kroků. Každý krok v progresi převyšuje duchovní kondici, chápání a uvědomělost reality z předešlého kroku. Z toho důvodu může Pán Ježíš Kristus navazovat poměr se členy Svého Stvoření, jakožto i se všemi ostatními z pozice toho kterého kroku či té které duchovní pozice. Nic méně, nic víc. Abychom znovu zopakovali: Více by bylo pro ně nepochopitelné, a tedy i duchovně nebezpečné, neboť by bylo ODMÍTNUTO. Odmítnutí by znamenalo spadnutí do zóny vymístění. Méně by bylo regresivní, což také by znamenalo spadnutí do zóny vymístění. Jak odmítnutí, tak i regrese představují pravou podstatu negativního stavu. Takže v takovém případě by se pozitivní stav stal negativním. Z tohoto důležitého důvodu Pán Ježíš Kristus se přizpůsobuje každé úrovni každého kroku, v němž se členové Stvoření nacházejí v dané době, a promlouvá s nimi POUZE z té pozice. Toto pravidlo plně platí i pro Modlitbu Páně.

Takže slova „Otče náš v nebi“, mimo mnoho jiných věcí, odrážejí duchovní podmínky, jež existovaly v té době. Tenkrát Přirozenost Nejvyššího byla vnímána a chápána z pozice Jeho/Její Absolutní moudrosti a Pravdy jako základny Stvoření. Jak víte, základnou Stvoření je vždy duchovní pravda. Stvoření se vyvíjí z pozice pravdy ve směru k pozici dobra či z pozice moudrosti k pozici lásky či z pozice víry k pozici pozitivních a užitečných skutků. Důvod, proč vývoj Stvoření sleduje tento kurs, ačkoliv láska, dobro a pozitivní a užitečné skutky předcházejí a dávají zrod moudrosti, pravdě a víře, je – jak si pamatujete – v tom, že Stvoření je zevnějšností Absolutní niternosti Stvořitele. Absolutní niternost představuje Absolutní lásku, Dobro a Pozitivní skutky. Na druhé straně, Absolutní proces Absolutní niternosti je Absolutní moudrost, Pravda a Víra. Stvoření může být stvořeno pouze prostředky Absolutního procesu Absolutního stavu Absolutní niternosti, nikoliv samým Absolutním stavem, protože to vždy postupuje z Absolutní niternosti k relativní zevnějšnosti, kde se stává zevnějšností Stvořitelovou.

Jeden z hlavních účelů Stvoření je věčně se přibližovat k svému Absolutnímu Stvořiteli. Aby k tomu docházelo, Stvoření – jsa zevnějšností niternosti se vždy pohybuje ve směru ke svému Stvořiteli a nikoliv od Něho/Ní. Kdyby se mělo pohybovat pryč, brzo by přestalo existovat a nebo by spadlo do zóny vymístění. Ubírat se od „do“ k „od“ znamená kráčet od pravdy směrem k dobru a jakmile dobro je dosaženo, kráčí se od dobra k pravdě. Toť způsob, jakým je Stvoření uspořádáno.

Tedy slovo „Otec“, jak se používá v této modlitbě, odráží tuto situaci. „Otec“ souvztahí se základem Stvoření, který pochází z Absolutní moudrosti a Absolutní pravdy Absolutní niternosti Nejvyššího čili Stvořitele. Takže za okolností, které existovaly v té době, měl být vztah od pravdy k Absolutní pravdě, což je „Otec“, a pak se mělo postoupit směrem k dobru a lásce Stvořitele, což jest „Matka“ neboli esence Stvořitele. „Otec“ je substancí, proto je základem Stvoření. Avšak obsah a sama budova, jakožto i jeho hlava je láska a dobro čili „matka“ Stvoření. Tento pohyb se děje vždy směrem k lásce a dobru čili k „matce“.

Avšak jak víte, slovo „matka“ se nikdy neužívá v Bibli Svaté v tomto zvláštním spoluoznačení. Důvodem je to, že v té době nebylo možno takové pojmání předkládat NIKOMU ve Stvoření. Při uvážení úrovně duchovního vývoje Stvoření tenkrát existujícího byly by takové úvahy předčasné, zvláště s ohledem na fakt, že něco scházelo ve zkušenostní modalitě Přirozenosti Nejvyššího. Jak jste si vědomi, postrádala tenkrát Přirozenost Nejvyššího elementy přírodního stupně a prvky planety Nula a zóny vymístění. Kvůli tomuto nedostatku nebyla unifikace všech duchovních principů úplně možná. Pojem Absolutní lásky a Absolutního dobra či mateřství nelze náležitě pojmut bez úplné Absolutní unifikace všech elementů jsoucna a bytí. Avšak možno tak u pojmu otcovství, protože základy Stvoření jsou budovány na tomto pojmu. Od něho se lze ubírat postupně ke konečnému sjednocení. Z tohoto důvodu nikdo nikdy nemluvil o Bohu jako o Matce, ale ve většině případů jenom jako o Otci. Toto je zvláště pravdou v náboženství křesťanů.

Avšak jakmile všechny elementy jsoucna a bytí byly inkorporovány a fúzí vpojeny do povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího a Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista, začalo se vyvíjet nové chápání Přirozenosti Pána Ježíše Krista prostřednictvím tohoto Nového zjevení. Ale v době nepřítomnosti Ježíše Krista na planetě Nula tomu tak nebylo. Proto Jeho modlitba začíná slovy „Otče náš“. Slovo „v nebi“ značí uvnitř pozitivního stavu. Absolutní moudrost a Absolutní pravda čili Absolutní substance Přirozenosti Boží je vždy absolutně pozitivní. Absolutní pozitivní stav je Stavem Absolutního uvnitř neboli Niternosti. Takže slovo nebe také značí, že tento Otec – Absolutní moudrost a Pravda je Absolutní niterností, ze které emanuje pozitivní stav a je stvořeno Stvoření.

„Necht' se světi Tvé jméno“. Slovo „světí“ se líčí KVALITU přístupu, jaká se vyžaduje na členech pozitivního stavu. Pouze z pozice svatosti lze mít vztah k pozici Absolutní svatosti. Pozice svatosti v této konotaci znamená vztah z pozice čistého úmyslu, v čistotě vlastního srdce, kvůli principu, s plným přijetím a praktikováním pravdy a přiznáním, že ta pravda se odvozuje od „Nebeského Otce“. Takovým přístupem se světi Jméno Boží. „Tvé jméno“ značí kvalitu pravé Přirozenosti Stvořitele čili v tomto případě nebeského Otce. Jméno je vždy odrazem obsahu kvality osobnosti a individuality. Přistupovat k našemu Otci na nebi v tomto svatém jménu, to jest s plným uznáním Jeho/Jí jako jediného Stvořitele či Boha, v čistotě vlastního srdce, kvůli samotným principům, značí přiznat Absolutní svatost Stvořitele. Být absolutně svatým značí nemít žádný aspekt negativního stavu ve vlastní přirozenosti. A světit něčí jméno značí varovat se

připisování nějaké negativity té Přirozenosti s plným uznáním, že pouze pozitivní stav přebývá v té Přirozenosti. To je to, co znamená „**necht' se světí Tvé jméno**“.

„**Přijď království Tvé.**“ Slova „**Tvé království**“ znamenají, že **Absolutní pravda patří Absolutnímu Stvořiteli a že nikdo jiný nemá v sobě žádnou pravdu.** Toto je důvodem, proč je řečeno „**přijď**“. To je pozváním z pozice **svobodné vůle a volby**, aby ta pravda **vstoupila do životů těch, co v sobě a od sebe nemají žádnou pravdu.** Jelikož může přijít pouze z Toho, kdo je **Absolutní pravdou** v Sobě a od Sebe, je prosba směřována k Němu/Ní, kdo může poslat tu pravdu všem jiným za tím účelem, aby se ustanovily příznivé podmínky pro přijetí lásky a dobra. **Láska a dobro nemohou vstoupit dříve, než se ukáže moudrost a pravda, v nichž mohou přebývat.** Vždyť **moudrost a pravda jsou formami vyjádření a nádobami pro uchování té lásky a toho dobra.** Takže **na požádání** (všechny prosby musí vycházet ze svobodné vůle a volby) **láska a dobro vyšlou svou moudrost a pravdu, jež pak vytvářejí vhodné podmínky, základnu a nádobu, kam láska a dobro mohou vstoupit a kde mohou pevně zakotvit.**

Toť důvod, proč prosba „**Přijď království Tvé**“ **předchází** prosbě „**Necht' se koná Tvá vůle**“. Ta vůle se nemůže konat za žádných jiných předpokladů než na základě **skutečné Božské pravdy.** „**Necht' se koná Tvá vůle**“ je **přiznáním, že veškerá láska, všechno dobro a všechny pozitivní a užitečné skutky náleží Tomu, kdo je Absolutní láskou, Absolutním dobrem a Absolutním pozitivním stavem.** Je to zároveň uznáním, že **nikdo ve Stvoření nemůže být milujícím, dobrým a pozitivním v sobě a sám od sebe.** Navíc to značí, že **pouze vůle Absolutního Boha je z lásky, dobra a je pozitivní povahy.** Vůle všech jiných v sobě a o sobě neobsahuje **tyto elementy**, pouze je **potencionální přijímací schránkou.**

Aby se **naplnila vůle – schránka – láskou, a kladností, má se POZVAT Boží vůle Absolutní lásky, Dobra a Pozitivnosti, aby vstoupila do života a stala se obsahem vůle, aby se tak nechtělo nic jiného než láska, dobro a pozitivnost.** Opětovně se tu zdůrazňuje stránka **pozvání, neboť „vůle“ samotnou svou podstatou a strukturou je svobodná, odrážející Absolutní povahu Absolutní vůle a její Absolutní svobody.** Vůle Boží se nemůže konat v životě nikoho, pokud ji tak nepozvete z **vlastní svobodné vůle.** Kdyby tomu tak nebylo, pak nebylo nijak zapotřebí modlit se k Bohu a vyzývat, aby se konala Jeho/Její Vůle.

„**Na zemi, tak, jak je tomu v nebi**“ znamená to, že **vůli Nejniternějšího čili Absolutní niternosti Absolutního stavu Stvořitele je vždy milovat, poskytovat dobro a přinášet kladnost, neboť je vždy ve stavu lásky, dobra a pozitivnosti. Neexistuje žádný jiný typ Vůle Boží.** Slovo „**nebe**“ souvztáhá s tímto významem. Slovo „**země**“ v tomto zvláštním spojujícím souvztáhá se vším, co je **navenek od stavu niternosti („nebe“), kde se Vůle Boží vždy koná.** Avšak situace s **procesem zevnějšnosti („země“)** je jiná, ježto je dána do **pozice reciprocity.** Pokud si pamatujete, **může Stvoření být tvořeno pouze podle principu svobody a nezávislosti.** Z té pozice si musí zvolit pozvat či nepozvat **Vůli Boží, aby se konala v tom stavu, jak je tomu vždy v niterném stavu.** Jinak by opětovně nebylo zapotřebí tohoto pozvání.

Ve více osobní konotaci značí tato slova také to, že **Vůle Boží se vždy koná v Nejniternější duchovní mysli každého jedince a v nejniternějším duchovním stupni Stvoření.** Jelikož Stvoření, stejně jako každé jedinečné individuum, postupuje ve směru z **nejniternější úrovně čili z jeho jádra k nejzevnější úrovni** manifestace čili k **zevní mysli („země“)** a pak do **vědomé vnější mysli**, plynutí té Vůle sleduje kroky procesu tvůrčího usilování. Startovní bod každé tvůrčí snahy v pozitivním smyslu je vždy z Vůle Boží a v ní. Následující kroky musí – kvůli svobodě a nezávislosti – potvrzovat platnost této Vůle Boží tím, že pozve, aby se

konala ve směru od **nejniternějšího** k **tomu nejzevnějšímu** („**Necht' se koná Tvá vůle na zemi, tak, jak je tomu na nebi**“).

„**Chléb náš každodenní dej nám dnes.**“ Toto je přiznáním ze strany všech ve Stvoření, že všechny jejich talenty, dary, schopnosti, a život obecně i ve všech svých jednotlivostech přicházejí z **Absolutního pramene Absolutního života** – od Stvořitele a přivlastňují se v relativním stavu všemi jeho relativními nositeli a schránkami – sentientními entitami, a prostřednictvím sentientních entit všemi jinými **formami, manifestacemi a nádobami života**. „**Dej nám**“ značí prosbu, aby všechny nutné ingredience života byly nepřetržitě udržovány tím jediným, který to umí. „**Dnes**“ značí v každé **jednotlivé době, na každém místě, za každých okolností a v každém stavu**. „**Náš**“ značí, že daný život byl nadělen všem čijícím bytostem, aby tak mohly mít osobní, soukromou a intimní zkušenost, jako by to byl jejich vlastní život a jako by ony samy byly zdrojem toho života, a přesto plně přiznávaly, že vpravdě pramenem jejich životů je **Absolutní Bůh Nevyšší, kdo nyní je Pánem Ježíšem Kristem**. „**Chléb každodenní**“ značí nepřetržité napájení všeobsažných ingrediencí života (**duchovních, duševních a fyzických**).

Důvod, proč se u každého očekává, že se bude **denně modlit** či **přinášet prosby o tyto věci**, je v tom, že **každý den má ROZLIČNOU konotaci, jiný účel a význam**. Rozdílnost této situace vyžaduje **nové úsilí v konání volby**. Proto je **nutno ZNOVU potvrzovat nebo ustupovat od volby požádat svého Stvořitele ohledně nepřetržitého poskytování všech nevyhnutelností života ve zcela nových podmínkách (každý den je nový den !)**.

„**A odpust' nám naše dluhy**“ značí **plné uznání a přiznání ze strany všech ve Stvoření, že nejsou dokonalí, neboť nejsou absolutní ani bohy**. Jak bylo uvedeno dříve, dokonce i osoba, která dosáhla nejvyšších možných **duchovních úrovní** a je **téměř jak Bůh**, přece jen je **nadále relativní a ne absolutní**. Kvůli faktu své relativní kondice **ta osoba podléhá nedostatku z dělání chyb nebo vytváření nesprávných závěrů**. Když se něco takového stane, pak jsou **zadluženi svému Stvořiteli**, jelikož neučinili **nebo nepochopili něco tak, jak náleželo**. **Aby** takové omyly **neskončily** přijetím **negativního stavu a následným spadnutím do zóny vymístění, musí všechny sentientní entity ctít zákon a principy odpuštění. Prosbou o odpuštění předchází a chrání takové temné možnosti**.

Někteří lidští tvorové **mylně** usoudili, že **obyvatelé nebes** (pozitivního stavu), jako jsou na příklad **andělé, archandělé, cherubíni, serafíni** atd. se nemohou dopustit omylů nebo nejsou schopni dojít ke špatným záměrům o čemkoli, a tedy jsou dokonalí ve svém postavení. Skutečnost je však taková, že **NEKDO NENÍ neomylný a dokonalý, než JEDINĚ Absolutní Bůh – Pán Ježíš Kristus**. Každý jiný pod úrovní **Boha**, dokonce i ten, kdo je **hned tím prvním po Bohu**, podléhá **příležitostným pokleskům**. Avšak **rozdíl mezi těmito lidmi a lidskými tvory i tvory v zóně vymístění je ten, že lidé v pozitivním stavu ihned poznají své omyly, odvrhnou je nebo opraví hned na místě. Prosbou o odpuštění zabrání se nebezpečí, že by si přivlastnili následky těchto omylů**.

„**Jak i my odpouštíme našim dlužníkům**“ je **plné uznání a přiznání toho, že žádný není dokonalý a že vztah mezi lidmi se má budovat ne na očekávání dokonalosti, nýbrž na vzájemném odpouštění a na přijetí tohoto faktu**. Jelikož nikdo není dokonalý, **nemůžete od nikoho očekávat dokonalý způsob chování a postoje**. Nuže tím, že odpustíte **jiným i sobě** (a toto odpuštění musí zahrnout i **vás samotné, protože jste sobě zadluženi, neboť nejste dokonalými**), preventivně se **zabrání a ochrání** spadnutí do odsuzujícího a zatracujícího postoje negativního stavu. Takový postoj by způsobil to, že byste byli vyloučeni z **pozitivního stavu**. V takovém případě byste **spadli do zóny vymístění**.

„**A neuved' nás v pokušení.**“ Tato výpověď označuje **přiznání**, že **pouze Absolutní Bůh** může předcházet tomu a chránit před tím, abyste nepodlehli pokušení přijmout realitu **negativního stavu jako rozhodující faktor vašeho života**. Z tohoto sdělení v **duchovním smyslu** nikterak však nevyplývá, že je to **Bůh**, kdo pokouší lidi, i když **doslovný smysl** působí nesprávně takovým dojmem. Je jenom uznáním a přiznáním faktu, že pouze pomocí **Absolutní pozitivní moci** svého **Boha** se možno vyhnout pokušení aktivovat odmítnuté **ideje** přijetí jakéhokoli jiného zdroje **života**, než je **Pán Ježíš Kristus**. Toto je jasné z následujících slov modlitby: „**Ale osvobod' nás od zlého.**“ Toto sdělení označuje **udržovat se MIMO** jakékoli potřeby, touhy, přání či tendence přijmout tu **negativní ideu**, ztotožnit se s jejím obsahem a chtít ji. „**Od zlého**“ značí **tu ideu**. Jak víte, byla to **ta idea**, kterou původně použili pseudotvůrci pro aktivaci **negativního stavu**. Veškerý negativní stav se **jeví** pozitivnímu stavu jako **jedna ošklivá, znetvořená a zmrzačená, zlověstně vypadající osoba** (jak již bylo zjeveno skrze Swedenborga). Požadavkem je zde být zbaven od jakéhokoliv sklonu aktivovat negativní stav ve vlastním osobním a soukromém životě.

„**Neboť Tvoje je království, moc i sláva na věky. Amen.**“ Toto je **poznání, přiznání a přijetí faktu**, že **Absolutní vlastnictví** všeho ve **Stvoření** náleží **Pánu Ježíši Kristu**, který tehdy byl **Nejvyšším**. Povšimněte si, prosím, že **pořadí**, v jakém slova jdou za sebou, je **opačné**. Jako první přichází „**království**“, na druhém místě je „**moc**“ a jako třetí přichází „**sláva**“. „**Na věky**“ značí, že to **Vlastnictví nikdy nepřestane existovat**. Jsou **dva důvody**, proč je užíváno **obrácené pořadí**, přesto, že pravá realita **Stvoření** a **Absolutní přirozenosti Nejvyššího** vyžaduje, aby pořadí bylo: „**sláva, i moc, i království na věky. Amen.**“ Jedním důvodem je, že modlitba byla uvedena z **pozice zevnějšnosti** **Stvoření**. **Zevnějšnosti Stvoření je královstvím niternosti Stvořitele** (mimo mnohé jiné). Každý, až na **Stvořitele**, je vnímán jako **jsoucí v procesu této zevniternosti**. Pouze **Stvořitel** vnímá Sebe ve **Stavu Absolutní niternosti**. Jelikož Modlitba **směřuje k Absolutnímu stavu Niternosti Stvořitele** z pozice **Stvoření** – ze **Stvořitelova** království, **není** zapotřebí, aby se nejdříve přiznávalo, že **pozice, z které se modlím, patří Stvořiteli**. On/Ona je **Absolutním vlastníkem** té pozice.

Jiná konotace slova „**království**“ je v jeho souvztažnosti s **vnějším** či **přírodním stupněm Stvoření**, jakožto i s **vnější myslí** každého individua. Důvod, proč je **kladen důraz** na **zevnější stupeň** a na **vnější mysl**, je v tom, že **ten stupeň** a **ta mysl** odrážejí **nejzevnější pozici zevního Stvoření**. Po této pozici se vyžaduje, aby přiznala, že jejím jediným **Absolutním vlastníkem** je **Stvořitel**. Zapírání tohoto faktu na té úrovni dává popud, jak si vzpomínáte, k aktivaci negativního stavu. Aby se vyhnulo negativnímu stavu, musí se nejprve přiznat, že dokonce **i ta úroveň** jsoucna a bytí **absolutně patří Stvořiteli**.

Slovo „**moc**“ souvztaží s **Absolutní duševností Stvořitele**, ale také s Jeho/Její **intermediální dimenzí Stvoření** a s **intermediální myslí** čili **mentalitou** každého individua. Toto je potvrzením, uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že pravým **Absolutním vlastníkem** všeho v nich je **Stvořitel**.

Slovo „**sláva**“ souvztaží s **Absolutním duchem Stvořitele**. Ale také souvztaží s **duchovní dimenzí Stvoření** a s **Nejniternější duchovní myslí každého individua**. Budiž znovu řečeno, že toto je potvrzením, uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že **Stvořitel je Absolutním vlastníkem všeho v nich**.

Avšak existuje ještě jiný důvod, proč slovo „**sláva**“ bylo položeno na konec tohoto pořadí. Slovo „**sláva**“ se týká **Stvořitele**, má hlubší tajemnou a mystickou konotaci. Vztahuje se na faktor **zahrnutí těla - masa Ježíše Krista do Absolutní přirozenosti Stvořitele**, kdy se **Stvořitel stává povšechností Pána Ježíše Krista**. Jak víte, „**oslavení**“ také značí **zbožštění a hybridizaci všech elementů jsoucna bytí, včetně prvků zóny vymístění a planety Nula, a jejich povšechnou unifikaci, harmonizaci a jednotnost v rámci té**

Přirozenosti. V době, kdy tato modlitba byla dána členům pozitivního stavu, **nebyl** proces této osudové a životně závažně divinizace a hybridizace **ukončen**. **Právě byl započat**. Proto tenkrát nebylo vhodné postavit slovo „**sláva**“ na první místo, kam vlastně doopravdy patří. V modlitbě se též **nenaznačuje**, že by něco v zóně vymístění a na planetě Nula náleželo **Stvořiteli**. **Tehdy** tomu tak **nebylo**.

Modlitba Pána Ježíše Krista, jak je zaznamenaná u **Matouše**, byla dána **členům pozitivního stavu na nesmírně důležité křižovatce osudu a údělu veškerého Stvoření**. Do jeho jsoucna a bytí přicházely zcela **nové duchovní podmínky**, což bylo započato **inkarnací Nejvyššího do negativního stavu ve formě Ježíše Krista**. Tento akt vyžadoval formulaci odlišného přístupu ve vztazích ke **Stvořiteli** ze strany všech Jím/Jí stvořených. Tento přístup se odráží ve **vnitřním smyslu** této modlitby, jak vysvětleno výše. V **té době** byl každý ve Stvoření obsahem a významem té modlitby **instruován** o tom, co má dělat a jak to dělat, aby se **připravil** na to, co má přijít. Ve skutečnosti však definovala tato modlitba svým obsahem a významem **přechodný** stav a proces, započatý inkarnací **Ježíše Krista** a zakončený v **době**, kdy se **Nejvyšší** stal plností **Pána Ježíše Krista (krátce před vánocemi 1987 vašeho času)**. **Vnitřní obsah** a význam té modlitby představoval **duchovní vodítko pro veškeré Stvoření**, jež se mělo sledovat do konce tohoto přechodného stavu a procesu. Totéž je pravdou i o **vnitřním obsahu Modlitby Ježíše Krista** ve verzi zaznamenané u **Lukáše 11:2-4**. Byly použitelné během tohoto **přechodného** stavu a procesu až do **tohoto okamžiku**.

Než pokročíme k formulaci **Nové verze Modlitby Pána Ježíše Krista**, jak je relevantní vzhledem k **současným novým duchovním podmínkám**, podívejme se krátce na pravý význam **Lukášovy verze** této modlitby.

Jak bylo připomenuto výše, byla tato verze formulována **za stanoviska potřeb členů negativního stavu**, obývajících zónu vymístění a lidských tvorů na planetě Nula. Toto je první fundamentální rozdíl ve srovnání s modlitbou, zaznamenanou u Matouše. Matoušova verze byla pouze pro členy pozitivního stavu. Druhým rozdílem je skutečnost, že Lukášova verze byla formulována **na požádání a ne z pověření**. V té chvíli **Pán Ježíš Kristus** neměl ještě negativní stav pod svou kontrolou. Proto, když **respektoval svobodu volby** jeho obyvatel být negativní, **musel počkat**, až taková prosba bude vyslyšena.

„**Otče náš v nebi**“ znamená, že **žádná přítomnost jakékoliv pravdy neexistuje v zóně vymístění ani na planetě Nula**. Pravda je někde **jinde**. Toto je okolností vyloučení zóny vymístění z pravého Stvoření. Toto je **stavem zevnějšnosti krajního stupně vnějšku** Stvoření. **Absolutní pravda** nemá žádný podíl v té kondici, ale namísto toho je umístěna **navenek** od své **figovnané niternosti**. Ale to také značí potenciální přítomnost **Stvořitele – Otce – Pravdy** ve všech, v jejich **schopnosti svobodně volit a měnit se**. Schopnost svobodně volit a měnit se vytváří u každého **nebe**. V tom **nebi** sídlí **Otec – Pravda**. Důvod je v tom, že jedině dostupnou pravdou v negativním stavu je pravda, že negativní stav nemá žádnou pravdu a že byl aktivován na základě svobodné volby a že následkem té volby podmínky života jejich aktivátorů se úplně změnily. Je také pravdou, že když negativní stav byl aktivován svobodnou volbou některých sentientních entit a na základě svobodné volby došlo k jejich změně, pak právě podle toho **stejného principu** mohou a smějí všichni členové negativního stavu, přejí-li si to, upustit od negativního stavu a úplně změnit svůj životní styl a přivést jej do souladu s orientací pozitivního stavu.

Faktem této záležitosti je **duchovní pravda**. Jelikož každá **skutečná pravda** pochází z **Absolutní pravdy – Otce – Stvořitele** a protože **Otec - Stvořitel** je Sám/Sama **Absolutní pravda**, je vždycky ve Své **Pravdě** bez ohledu nato, kde a kdy. Opětovně **tato pravda** a ta

přítomnost tvoří **nebe**, čili představuje **Nejnaternější duchovní mysl** každého, také ve všech peklech, ve veškeré zóně vymístění a na planetě Nula.

Rozdíl mezi členy pozitivního stavu a příslušníky stavu negativního je v tom, že členové pozitivního stavu spatřují a jednají s tou pravdou **tváří v tvář**, kdežto členové negativního stavu se **nedívají přímo** na tu pravdu, ale **odvracejí od ní tvář** a **úplně popírají** její existenci či přítomnost.

Jakýkoliv pokus o změnu této situace, co je negativním stavem, musí začít obrácením se tváří k této pravdě, to jest tím, že se půjde **dovnitř** té přítomnosti. První krok tohoto vůbec prvního kroku je přiznání, že tato pravda, náš **Otec**, je v nebi, to jest, ve **stavu nejhlubší niternosti** sentientní mysli – té schopnosti svobodně volit a měnit se.

„Necht’ se světí Tvé jméno“ v tomto případě znamená, že se má **přibližovat ke stavu niternosti s pozitivním a dobrým úmyslem, v zájmu principu svobodné volby a změny, vyslovujíc touhu odstoupit od negativního stavu a konvertovat do stavu pozitivního.** Takovým přístupem se **přiznává Absolutní svatost Přirozenosti Stvořitele a Jeho/Její Absolutní pravdy – Otce**, kdož neobsahuje a není iniciátorem ničeho, co je negativní a falešné.

„Přijď království Tvé“ je **prosba o porozumění a získání pravdy také do vlastní vědomé čili vnější mysli**, jelikož **tato mysl** je držena v temnotách nepravd negativního stavu. Nic z pozitivního stavu nemůže vstoupit do žádné **oblasti zevnější mysli**, pokud ty nepravdy nejsou odstraněny. Mohou se však odstranit pouze na základě **svobodného pozvání**, aby ta pravda vstoupila postupně pomalým krokem do vědomého uvědomění a aby se přijala jako pravda. Tím přijetím a podle stupně toho přijímání se nepravdy odstraňují a ihned nahrazují skutečnou pravdou.

Když se toto přizná, pak může následovat pozvání **„necht’ se koná Tvá vůle“**. **„Necht’ se koná Tvá vůle na zemi, tak jak je tomu na nebi“**, když se **žádá z pozice negativního stavu, znamená prosbu o eliminaci negativního stavu ve vlastní mysli a životě** (zde označených **slovem „země“**) a nahrazení **stavem pozitivním** (označeným zde slovem **„nebe“**). Toto je pozváním **Stvořiteli – Vládcí** jednotlivcova života, dokonce i během žití v negativním stavu, protože pozitivní stav – **„nebe“**, stejně jako i stav negativní – **„země“**, **nejsou nějakým zvláštním místem, nýbrž záležitostí postoje a identity**. Proto možno být **vlastním duchem v nebi**, zatímco **tělo prodlévá, jak se říká, v peklech**.

„Chléb náš každodenní dávej nám den co den“ je prosba o to, abyste byli zaopatřeni nutnými ingrediencemi života v souladu s povahou pozitivního stavu. **„Den co den“** znamená v rozsahu plných potenciálů. **„Chléb“** je dobro života a všechny jeho dary, vlohy a schopnosti. Je též důležitým přiznáním, že dokonce i negativní stav je možný pouze z dovolení Pána Ježíše Krista. Takže mrtvý život negativního stavu **absolutně závisí NA Absolutním životě Absolutního Pána Ježíše Krista – Stvořitele**.

„A odpust’ nám hříchy naše“ značí **potřebu přiznat, že se jedinec nachází v negativním stavu v roli plného účastníka a podporovatele toho stavu stylem a kvalitou svého života**. Podporování a participování v životě negativního stavu je **hřích**. Jakmile si kdo uvědomí, že hřeší tímto činem, pak je radno, aby **prosil o odpuštění a milosrdenství**, jakýmžto aktem je vyveden ze stavu hříchu.

„Jak i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen.“ V **překladu řádky** je **chyba**. Správně má být přeloženo: **„Jak i my odpouštíme každému, kdo hřeší proti nám.“** Toto sdělení značí, že členové negativního stavu zacházejí jeden s druhým z pozice manipulování,

užívání, využívání, zneužívání, ošizování, podvádění atd. Takto jednat vůči jinému, značí hřešit jeden proti druhému. **Přiznání a akceptování** faktu, že i ostatní tak činí na základě své náklonnosti a negativity, nikoliv podle Vůle Boží, staví do pozice, v níž jsou schopni **odpustit** jeden druhému. **Aktem odpuštění docílí toho, že jsou hodni, aby jim odpustil Bůh i ostatní, jakmile konvertují do pozitivního stavu.**

„A neuved' nás v pokušení.“ Z pozice negativního stavu, jsoucího **stavem zevnějšnosti**, **vše se jeví, jako by přicházelo zvenčí.** Takže se vždy obviňuje **někdo jiný** či **něco jiného**. Jelikož v této spoluoznačenosti je **Bůh** vnímán **navenek** od negativního stavu (což je pravda !), je vnímán jako **ten, kdo již Svou existencí je příčinným faktorem** jakéhokoliv pokušení. Vždyť kdyby **Bůh** neexistoval, pak by někde tam nebyl nikdo, kdo by říkal, že jste pokoušeni nebo jste uváděni do pokušení. Jak již **Dostojevský** poznamenal ve svém plodném díle **Bratři Karamazovovi: Kdyby nebylo Boha, pak by bylo dovoleno všechno.** V tom případě neexistuje něco takového jako pokušení. **POKUŠENÍ znamená PŘÁT si dělat něco, co není dovoleno.** Je-li tam někde někdo, kdo říká, co je a co není dovoleno, ten někdo **rozhoduje** o definici stavu pokušení. Proto je to **On/Ona, kdo** uvádí v pokušení již faktorem této definice.

Pouze z pozice negativního stavu bylo až doposud povoleno modlit se tímto způsobem. Skutečností ovšem je, že jste pokoušeni vlastním chtěním, touhou dělat něco, co není z pozitivního stavu.

„Ale osvobod' nás od zlého“ značí zde **prosbu být obrácen z negativního stavu, stavu zla, do stavu pozitivního, stavu dobroty.** Značí to taky **žádost o ochranu před opětným sklouznutím do podmínek negativního stavu.** Tato prosba je faktorem úplné kapitulace před **Stvořitelem** s přiznáním toho faktu, že z moci vlastního usilování nejsi s to učinit tak sám. Tento krok je velmi dobře pojat ve dvanácti krocích Filosofie anonymních alkoholiků na vaší planetě.

Jak jste si povšimli, končí modlitba ve verzi **Lukášově** na **tomto** místě. Podle výše uvedeného negativní stav tenkrát ještě **nebyl pod vládou Pána Ježíše Krista.** Měl dojem, že sám měl království, moc i slávu. **Království bylo královstvím pseudotvůrců; ta moc patřila pseudotvůrcům a ta sláva byla jejich slávou.** To také znamená, že tehdy **pravá Nejniternější duchovní mysl („sláva“), pravá vnitřní mysl („moc“) a pravá zevní mysl („království“)** byly úplně **uzavřeny, nedostupné a nahrazeny pseudoniternou myslí** (falešnou slávou), **pseudovnitřní myslí** (nepravou mocí) a **pseudozevní myslí** (nepravým královstvím).

Účelem této modlitby bylo, v jejím **vnitřním smyslu a významu**, poskytnout členům negativního stavu **prostředky**, jimiž by se mohli připravit pro konečné spasení a konverzi do pozitivního stavu a pro přežití během přechodného stavu do doby ustanovení **nových duchovních podmínek.** Maje k dispozici tyto směrnice pro přetrvání, mohl negativní stav pokračovat ve svém vlastním životě. Nicméně, jak již víte, počátkem přenosu této porce **Nového zjevení** tato přechodná perioda **skončila.** Ten počátek byl **předzvěstí** ukončení přechodného stavu a ustanovení **nového duchovního stavu, kondice a procesu** způsobem popsáním na různých místech této knihy.

Jelikož všechny nutné požadavky byly splněny vzhledem k dosažení účele, pro který byly výše uvedené dvě verze Modlitby Páně formulovány a ustanoveny, a protože všechny **nové duchovní požadavky** vzhledem k **novému kroku duchovního progresu** jsou k dispozici na místě a pevně zakotveny, je **od tohoto samého okamžiku uvedena Pánem Ježíšem Kristem nová formulace této modlitby, která je relevantní co do povahy běžného kroku v tomto procesu.** Přesně od tohoto okamžiku z **Moci Pána Ježíše Krista** z pozice Jeho/Její

Absolutní Nové přirozenosti se **Motlitba Páně MĚNÍ** v motlitbu, formulovanou **Pánem Ježíšem Kristem pro všechny ve Stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula. Radí se vám, abyste se modlili takto:**

**Náš Pane Ježíši Kriste v nebi, na zemi, v moři a v zóně vymístění,
V čistotě našeho srdce, s kladným a dobrým úmyslem světíme
Tvoji Přirozenost jako Absolutně svatou a Pozitivní.
Přiď Tvé Dobro a Tvá Pravda a ať natrvalo vstoupí do všech aspektů života !
Ať se koná Tvá vůle všude ve jsoucnu i bytí a taky v zóně vymístění,
jak je tomu od věčnosti v nebi.
Dej nám dnes všechno potřebné pro náš denní život v souladu s kladným stavem.
Odpusť nám naše problémy a nedostatky,
jak i my odpouštíme problémy a nedostatky jiných.
A nenech nás, abychom se uváděli do jakéhokoliv pokušení,
ale osvobod' nás od lákavosti zel a nepravd negativního stavu a ztotožnění se s nimi.
Neboť Tvoje je sláva, moc i království a všechno ostatní na věky věčné.
Amen.**

„Náš Pane Ježíši Kriste“ znamená, že **neexistuje jiný Bůh čili Nejvyšší čili Stvořitel pod žádným jiným jménem.** Toto je označeno slovem „**náš**“. „**Pán**“ znamená **Absolutní sjednocení, Jedinost, Harmonii a Splnutí všech aspektů jsoucna a bytí včetně elementů zóny vymístění a planety Nula.** Také značí **Absolutní rodičovství pro tyto elementy a principy.** „**Ježíš**“ značí **Absolutní dobro, Absolutní mateřství a Absolutní feminní principy.** „**Kristus**“ označuje **Absolutní pravdu, Absolutní otcovství a Absolutní maskulinní principy.** Vyslovením „**Náš Pane Ježíši Kriste**“ **vzýváš povšechnost Absolutního jsoucna a Bytí Pána Ježíše Krista, přijímáš Jeho/Její Absolutní Autoritu jako jediného Jednoho Boha Nejvyššího Nerozdílného.**

„V nebi“ značí **přítomnost Pána Ježíše Krista v duchovní dimenzi Jeho/Jejího Stvoření v Jeho/Její Nové přirozenosti.** To také označuje **Jeho/Její přítomnost v té Nové přirozenosti v Nejniternější duchovní mysli každého jedince.** „**Na zemi**“ značí **Jeho/Její přítomnost v té Nové přirozenosti v intermediální dimenzi Jeho/Jejího Stvoření a v intermediální mysli každého individua.** „**V moři**“ značí **přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti v přírodní či zevní dimenzi Jeho/Jejího Stvoření a ve vnější mysli každého jedince.** „**V zóně vymístění**“ označuje **přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti (jedině tak tam může být přítomen) ve všech peklech a na planetě Nula (prostřednictvím Desatera duchovních principů, formulovaných ve dvacáté čtvrté kapitole této knihy) a ve všech aspektech pseudomysli členů negativního stavu a lidských tvorů.** Tato přítomnost je pro jediný účel, **konečné spasení a**

vysvobození z negativního stavu každého, kdo se jím nechal z vlastní bláhové volby chytit do pasti.

„V čistotě našeho srdce, s kladným a dobrým úmyslem světíme Tvou Přirozenost jako Absolutně svatou a Pozitivní“ označuje plné uznání a poznání toho, že – přes úplnou přítomnost Pána Ježíše Krista také v negativním stavu – nic z přirozenosti negativního stavu neexistuje v Pánu Ježíši Kristu. Elementy vzaté ze zóny vymístění a planety Nula byly očištěny od všech zel a nepravd, jež jsou přirozeností negativního stavu, a byly zbožštěny. Přesto však jsou prvky zóny vymístění a planety Nula, jenže postrádající jakoukoliv negativní konotaci. Toto sdělení značí, že díky Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jsoucí také Absolutně svatou a Pozitivní, jediné účinným způsobem, jakým s Ním/Ní mít vztah, je vztah z pozice čistoty srdce, to jest s kladným a dobrým úmyslem, kvůli principu. „Čistota srdce značí“, že se to děje kvůli samotnému principu, bez jakýchkoliv nekalých motivů.

„Přijď Tvé Dobro i Tvá pravda a necht' natrvalo vstoupí do všech aspektů našeho života“ značí osudně a životně závažné uznání, přiznání a přijetí faktu, že nikdy nemožno být dobrým a mít pravdu sám od sebe, ale jenom od a skrze Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti. A tím že tedy Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je jediným zdrojem pravého dobra a skutečné pravdy. A protože Pán Ježíš Kristus pomocí Své Nové přirozenosti je schopen být přítomen ve všech aspektech, na všech úrovních ve všech sférách a rysech jedincovy mysli, jakožto i všeho ostatního, je učiněno pozvání v tom smyslu, aby Jeho/Její Dobro a Pravda naplnily všechny aspekty jedincova života.

„Ať se koná Tvá vůle všude ve jsoucnu bytí a v zóně vymístění, jak je to od věčnosti v nebi.“ Toto je pozvání Lásky a Moudrosti Pána Ježíše Krista, aby měly plnou kontrolu nejen nad pozitivním stavem, ale také nad stavem negativním, přesně tak, jak tomu vždy bylo v nejniternější dimenzi Stvoření i v Nejniternější duchovní mysli každého individua. Toto je také pozvání Pána Ježíše Krista, aby se ujal plné kontroly a řízení – skrze Svou Novou přirozenost – nad veškerou zónou vymístění a planetou Nula.

„Dej nám dnes všechno potřebné pro náš denní život v souladu s kladným stavem“ je uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že zdrojem všech darů, talentů, schopností a všeho života obecně, ve všech jeho duchovních, duševních a fyzických aspektech, je Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti a že skutečný život se může ustanovit pouze v souladu s principy, které ovládají a řídí přirozenost pozitivního stavu.

„A odpusť nám naše problémy a nedostatky, jak i my odpouštíme problémy a nedostatky jiných“ je uznání i přiznání faktu, že nikdo není dokonalým, jediné Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti. Kvůli těmto okolnostem máme sklon podléhat problémům, dopouštět se omylů a konat skutky, které vyvěrají z vás a ne z Pána Ježíše Krista. Kvůli tomu poprosíte Pána Ježíše Krista, aby vám bylo odpuštěno a ať jste schopni odpouštět jiným, že jsou takoví, jací jsou. To jest také uznáním faktu, že žádný není absolutním, není Bohem a nikdy jím nebude, ať dělá cokoli.

„A nenech nás, abychom se uváděli do jakéhokoliv pokušení“ značí, že se zve Pán Ježíš Kristus, aby pomohl proti pokušení negativního stavu, jaké je obsaženo v té ideji svobody odmítnout Pána Ježíše Krista a Jeho/Její Novou přirozenost. To také označuje přiznání, že jedinec sám to nemůže učinit, neboť není absolutní ani dokonalý. Pouze z pozice Absolutního stavu a Absolutní dokonalosti můžete být chráněni před takovým pokušením.

„**Ale osvobod’ nás od lákavosti zel a nepravd negativního stavu a ztotožnění se s nimi**“ znamená **žádost**, aby Pán Ježíš Kristus obrátil všechny v negativním stavu tím, že by odstranil lákavost negativního stavu a jakoukoliv možnost přivlastnění s idejí tak, že by se staly osobní totožností a životem. Toto je také **přiznáním**, že takové osvobození je možné pouze Novou mocí Pána Ježíše Krista, tkvící v Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

„**Neboť Tvoje je sláva, moc i království a všechno ostatní na věky věčné. Amen.**“ Jak jste si povšimli, jsou tato **závěrečná slova** dána do **náležitěho pořadí**. Nyní se může toto náležité pořadí plně zajistit, uskutečnit, zhmotnit a projevit, jelikož ukončení procesu oslavení, to jest zbožštění a hybridizace lidského **těla - masa** do povšečnosti **Přirozenosti Pána Ježíše Krista** se stalo plnou realitou. **Proto tento výrok je uznáním, přiznáním a přijetím faktu**, že všechny elementy ve své úplnosti („**sláva**“) náleží Pánu Ježíši Kristu, jak i všechny dimenze Jeho/Jejího Stvoření („**moc**“) a zóny vymístění („**království**“), jakožto i **Planety Nula („všecko ostatní“)** patří pouze Pánu Ježíši Kristu NAVŽDY, na věčnost. Je to také stvrzením bilaterálního vládnutí Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista – jak z **pozice toho nejnižšího až k pozici toho nejzevnějšího** a z **pozice toho nejzevnějšího Stvoření k tomu nejvyššímu** v zóně vymístění, jakožto i k **nejvnitřnějšímu stavu**. Toto je **završením plného kruhu a znovunapojením všech elementů ve jsoucnu a bytí a návratem** těch prvků do Stvoření, které byly ukradeny, zneužity, využity a znetvořeny pseudotvůrci a jejich následovníky. „**Amen**“ označuje **plné potvrzení**, že tomu je vskutku tak a že je to skutečná pravda.

Takže obsah, význam, jakost a platnost této **nově formulované Modlitby** bude **trvat** ve vší síle až do **konce tohoto časového cyklu**, to jest , do doby, kdy bude negativní stav se svou zónou vymístění **natrvalo zrušen a eliminován**. **Tehdy tato Modlitba bude nově formulována a pozměněna**.

Jsou **tři** hlavní, nejvýznačnější záhady, jaké jsou obsaženy či umístěny **Pánem Ježíšem Kristem** do této **Nové modlitby**. Některé omezené aspekty těchto tajemství budou zjeveny v příští kapitole.

Od **nynějška** každý, kdo čte tuto kapitolu a kdo si to zvolí podle vlastní svobodné vůle a volby, je nabádán, aby **zahrnul tuto Novou modlitbu do procesu své denní niterné pouti**. **Za tím účelem radí se mu/jí, aby se jí naučil nazpaměť a meditoval o ní den co den**.

Ten/ta, co má uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a naslouchá tomu, co **Pán Ježíš Kristus** zjevuje v této kapitole.“

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

Zpracoval v pětibarvě 26.3.2002 Ivo A. Benda